

den Metode, han anvender. Det hænger sammen med, at man herhjemme endnu i det store og hele staar paa, hvad man med et fint Udtryk kalder den klassiske Nationaløkonomi og dens Sildefødning, den saakaldte østerrigske eller Bøhm-Bawerkske Skole. Vi andre vilde jo gerne give den klassiske Nationaløkonomi en hæderlig Begravelse, men vi kunne ikke gøre det, fordi de have rendt rundt med Liget saa længe, at det allerede stinker, kan man sige, saa man slet ikke kan nærme sig det.

Jeg skal dernæst vende mig til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), som havde saa travlt med min tyske Doktorhat. Sagen er jo den, at det ærede Medlem maa erindre, at jeg er gaaet til Studierne paa en helt anden Maade end de fleste andre Mennesker. I Almindelighed bliver der jo sagt af de unge Menneskers Fædre: Der har du Penge, nu gaar du hen og studerer og gør dig færdig i det og det Fag. Men saaledes er det ikke gaaet mig. Jeg havde ikke tænkt paa at studere, men gik ud i det praktiske Liv, og der opstod Spørgsmaal for mig, som jeg maatte have Svar paa, og som jeg ikke kunde faa Svar paa uden gennem Studium. Det var navnlig Arbejderspørgsmaal, Erhvervsspørgsmaal og den Slags Ting. Jeg kunde jo have taget det nemt, som saa mange andre have gjort det, idet jeg kunde være gaaet over til Socialismen, hvor man har hele Sagen klaret, fordi man har sine bestemte Dogmer at gaa ud fra, og hvor man har et stort Tilhæng af Mennesker, som tiljuble dem, der love at føre dem til bedre Vilkaar, og hvor det ikke kommer saa meget an paa et dybere gaaende Studium af Fænomenerne, men netop kun paa det at søge at skaffe Forbedringer i Løn, i Arbejdsvilkaar osv. Alt det kunde jeg jo ogsaa have gjort, men jeg følte, det var for nemt. Det er ikke saa let at faa de Opgaver, der frembyde sig i det praktiske Liv, besvarede. Derfor søgte jeg til Videnskaben. Først her ved Universitet, men jeg fik ikke der Svar paa det, jeg vilde; det er i vid Udstrækning en gold nationaløkonomisk Videnskab, der præsteres. Saa gik jeg hen der, hvor man kan faa Svaret; jeg gik hen og hørte de bedste Lærere, som Tiden overhovedet har. Der sidder jo her imellem os, ærede Kolleger, andre Nationaløkonomere end jeg, og jeg tror ikke, at nogen af de Herrer vil modsige mig, naar jeg siger, at Nationaløkonomien staar paa Tidens Højde netop i Tyskland, hvor jeg har søgt min

Viden, saa man har ingen som helst Grund til at bebrejde mig dette eller søge at ned-sætte det Fundament, jeg i videnskabelig Henseende staar paa, ved at henvise til min tyske Doktorhat.

Desuden tror jeg, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds ser ganske forkert paa, hvad en Doktorgrad eller Doktorhat, for at bruge hans Udtryk, betyder. Man bliver virkelig ikke Videnskabsmand, fordi man tager en Doktorgrad, paa ingen mulig Maade. Det, en Doktorgrad garanterer, er ikke andet, end at man er i Stand til at udføre et Arbejde, paa hvilket en videnskabelig Maalestok kan anlægges. Det er det hele, og det betyder den i Tyskland, i Frankrig, i Danmark, i alle civiliserede Lande; mere ikke. Hvad min Doktorafhandling angaar, er den benyttet i Administrationen i Preussen, i England og i Kommunalbestyrelser i Rusland, hvor de have syntes saa godt om den, at de have beholdt den med den samme. Alt det kunde ikke ske, hvis den var det rene Makværk. Altsaa, det Forsøg, der er gjort fra den ærede Folketingsmands Side — i øvrigt ganske med Urette, fordi det var ganske personligt — paa ligesom at stemme Tilhørerne til den Opfattelse, at jeg skulde være mindre vel funderet i disse Spørgsmaal, det Forsøg er strandet, og jeg vilde for øvrigt have fundet det langt, langt naturligere, om det var gjort af en eller anden forbenet Professor af en Skole, der ikke var min, end just af et Medlem af det Parti, som altid bryster sig af sit internationale, sit verdensomfattende Syn og Følelse.

Beskyttelsen — hævder jeg — er indført i England med den ganske bestemte Hensigt ved dette Middel at fremkalde en Industri i Landet. Fra det 14de og op til Midten af det 16de Aarhundrede føres hele Kampen mellem de engelske Regeringer og Hansestæderne netop om dette. Hansestæderne vilde have, at det skulde blive, som det hele Tiden havde været: at de toge det engelske Raastof og særlig den engelske Uld, udførte den, fik den lavet til Klæde og kom tilbage til Landet med dette Klæde, som det saa maatte betale i dyre Domme. De engelske Regeringer sagde: Vi kunne gøre noget bedre med vor Uld end udføre den og købe den igen som Klæde, vi kunne lave Klædet selv. Her ud af kommer hele Striden med Hansestæderne, og Punkt for Punkt anvendes den samme Politik lige op til Midten af det 16de Aarhundrede overfor de andre Industrier, som paa denne